

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ФІНАНСОВИХ КОШТІВ ДЛЯ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ У СКЛАДІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Ропотан І.В.

Луцький національний технічний університет, м. Луцьк

Ключові для сучасної України глобалізаційні виклики призводять до посилення диференціації регіонів за рівнями сталого розвитку. У таких умовах досягти ефективного управління у всіх сферах життєдіяльності регіонів неможливо без підвищення ефективності та проведення змін у регіональному процесі управління фінансовими потоками з метою забезпечення і створення достатніх умов для належного рівня і якості життя територіальної громади.

Соціальна комфортність населення безперечно великою мірою залежить від ефективності використання коштів для фінансування цієї сфери, особливо зважаючи на їх обмеженість. Наріжною проблемою при цьому лишається невідповідність при визначенні пріоритетів фінансування коли держава надає перевагу вирішенню поточних проблем без врахування перспективних.

Не викликає вагань твердження, що: «високий рівень соціального забезпечення населення неможливий у бідній країні, тому єдиною передумовою його підвищення є реалізація стратегії прискореного економічного зростання; спрямованість державної політики на реалізацію стратегії прискореного економічного зростання не виключає збереження наявного рівня соціальної підтримки й навіть її збільшення за умов оптимізації структури соціальних видатків щодо забезпечення їх пріоритетного спрямування на розвиток людини». [1, с.9]

Можемо з упевненістю констатувати, що наразі перед Україною стоїть питання вибору моделі розвитку власної фінансової системи, яка б стала важливим підґрунтям фінансового забезпечення сталого розвитку регіону. З двох відомих у світі моделей – американської, яка передбачає переважання в структурі джерел фінансування коштів приватних інвесторів, і німецької, яка передбачає використання коштів власних фінансових груп, – перша, більшою мірою орієнтована на залучення іноземних інвестицій, припускає лібералізацію фінансового ринку і диверсифікацію власності, а друга орієнтована на накопичення банківського капіталу і встановлення банківського контролю за виробництвом [2, с. 73]. В Україні орієнтування у фінансовому забезпеченні сталого розвитку регіону лише на бюджетні ресурси є не перспективним, банківська система не може упоратися з обов'язками трансформування заощаджень населення в інвестиції. Тому для країни є більш прийнятною перша модель, оскільки внутрішніх фінансових ресурсів регіону недостатньо.

Список використаних джерел

1. Чугунов І.Я. Розвиток програмно-цільового методу планування бюджету / І.Я. Чугунов, І.В. Запатріна // Фінанси України. – 2008. – №5. – С.3-14.
2. Малютін О. К. Концепція поліпшення інвестиційного клімату в Україні / О. К. Малютін // Фінанси України. — 2008. — № 11. — С. 64–74